

Nisi več ti

Avtorica: Nastja

Čez besno krvaveče nebo se razprostirajo gosti melirani oblaki

in čez tvoje oči ptice hlastno vzklikajo tvoje ime.

Toda pticam ni mar za tvoje požrešne razvade v tonu utopije ali z idilo zasenčene prikrite grehe.

Čeprav ti tega ne zmoraš – ptice živijo same zase in ne posebljajo delnosti.

Si zgolj zamegljena pojava, prikazen v osrčju zaprepadeno-zabrisane pokrajine.

Skladaš se z opojno organsko prispodobo cvetlic;

ovijajo se okoli tvojih popraskanih nog, te odločno prepletejo po celotnem drhtečem trupu, bodejo v tvoje gnojne rane in te prebadajo.

Sprašujejo se, čemu bežiš pred njihovim osladnim oprijemom, čemu se tvoja zabrisana podoba pod balastom omame obarva v popolnoma drugačen odtenek tebe.

Ko se zbudiš v svoj vsakdan, si zgolj meglica svoje poprej pokončne pojave,

si zatrt kaos v kupu ihtečega in majavega mesa.

Čez dan se v sklepih prepolavljaš kakor prelepljen kos kartona; venomer utoneš globoko v dno kozarca, kakor da bi ta v svojem steklenem sijaju skrival poseben čar, vreden brezupa.

Si gosta megla, upadel oblak, pritrjen ob hlad samega sebe.

Sesuješ se kakor upadel pepel pregrete cigarete, ukloniš se pritisku svojih zastrtih pljuč in sam sebe izdaš – vedno znova ...

Onemoglo se zvijaš v gnusni bolečini, ki te požrešno obliva;

tvoj želodec se krčevito prevrača v lastnem obupu, poliva se z grenko sečno tekočino in kriči z zverinskim tonom pogube – toda to te ne izuči.

Cvetlice se zaraščajo v tvoje žarko meso, za sabo puščajo krvav nered s pridihom bridkega kaosa – ti nisi več ti.

Plazu kotalečih se kamnov s pobočja gora se ne uspeš umakniti dovolj energično in hitro;

vate suvajo skale, naredijo raztrgane luknje in odrivajo tvoj mlahav oprijem s površjem.

Bolečina te ne moti.

Si izdolbeno deblo starega hrasta, ki je svojo pokončno postavo zastrlo v pozabo;

si odsev popačene verzije samega sebe – odsev, ki umika svoj pogled pred zrcalom resnice in s pogledom nejeverne išče razočarane ptice.

Razklan si, vročično premražen, blazno zanemarjen, ponosno osramočen.

Cvetlice se vzpenjajo po tvojem trupu, obup te ne moti, tvoja obarvana lica se razkrajajo – izginjaš.

Izginja vse, kar si bil, vse, kar si imel, in vse, kar bi morebiti lahko imel.

S hlavnimi požirki se poživiš, toda le malo se zavedaš dejstva, da z istimi požirki vneto odмираš.

Poganjki z vso svojo močjo hrepenijo po sončnih žarkih, pri čemer vedno znova razparajo tvoje pore, skozi katere hlavno poganjajo.

Očesni živci pod pritiskom veličastnih cvetličnih stebel popustijo, zrkla odjeknejo v posušen preostanek telesa – v vse, kar se še da oprijeti, v vse, kar je ostalo tebi podobno.

Skozi obrazne odprtine zacvetijo žametne krizanteme v soju vijolic.

S takšno aromo, ki se te požrešno polašča, si v mojih očeh
popolni tujec s pridihom ekstaze hladu in neprijetnosti.

Ta občutek s sleherno kapljico prerašča vse, kar sva bila kot osebi.

Ljubil si lepoto cvetic, vročino grenkega opija, ki te je navdal z neznanimi občutki ali pa je že znane okrepil.

Jih ljubiš tudi sedaj, ko so ti vzele vse, kar si imel?

Zacvetel si, pa čeprav v obliki odurne averzije ...

Zaživel si, pa čeprav je tvoj občutek živosti zgolj zaigran ...

Kajti izgubil si vse odtenke topline svojih pljuč – in zdaj so ptice tvoja največja skrb.